

Josep M. Pons. Promotor No Surrender

“El mèrit és del públic que ve i de la gent que ens ajuda”

Avui amb El Punt Avui

FESMÉS
el bricolatge de casa
reformes · jardí · moble kit

FES BRICO CAT!

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un **3% dte** en cada compra

EL PUNT AVUI+

2,50€

Edició de Lleida

DIUMENGE • 28 de gener del 2018. Any XLIII. Núm. 14531 - AVUI / Any XL. Núm. 13401 - EL PUNT

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

Investidura impossible

CONDICIONS • El TC no admet el recurs del govern de l'Estat però només autoritza la investidura si és presencial i amb permís del jutge

La CUP decideix invertir Puigdemont sense aclarir el vot

LLARG • Després de 6 hores de debat, els magistrats fan cas del Consell d'Estat però avalen les intencions del govern espanyol

Efectius de la policia espanyola aturant un vehicle al punt de control establert al Pertús ■ ACN

Psicosi a les fronteres

Madrid posa setge per impedir que Puigdemont sigui present a la investidura

Nacional

P18-19

La paritat laboral, més a prop als centres penitenciaris

La presència de dones als equips professionals de les presons catalanes passa del 18% al 42% en 30 anys

Punt de Vista

De reüll
I qui pagarà la festa?
Montse Oliva

Tribuna
Cal un govern possible
Lluís Foix

Farré accessibilitat

pujaescales

tel. 609 314 500 www.farre.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

La punxa d'en Jap

JJoan Antoni Poch

'Homo Deus'

La vida humana és tan incerta que els venedors de futur sempre es fan escoltar. El present viu atemorit o esperançat en virtut dels profetes que apareixen a cada cantonada. A vegades apareixen estimulants "historiadors del futur" com és el cas de l'israelià Noah Harari i el seu best-seller *Homo Deus*. En aquest cas, l'interès prové de l'avaluació dels fenòmens del present d'un món en estat de canvi vertiginós que no podem atrapar. No es tracta de "predir" el futur sinó d'explorar els potencials del present. L'autor ens situa a l'albada del que anomena el "tecnohumanisme" i d'una nova religió, la religió de les dades, una colossal acumulació de dades que subministrem entre tots els components de l'espècie de forma voluntària i que generen uns algorismes que ultrapassen de lluny la intel·ligència humana en molts dels seus aspectes. La tortuga governamental o legislativa no pot atrapar la llebre tecnològica, diu Harari. Els pobres polítics no poden generar "visions de futur" perquè ningú pot imaginar-se realment on serem

La tortuga governamental o legislativa no pot atrapar la llebre tecnològica, diu Harari. Els pobres polítics no poden generar "visions de futur"

d'aquí a vint anys. Les noves possibilitats tecnològiques tindran, indefectiblement, efectes transformadors sobre la nostra pròpia consciència, sobre que som i quina és la nostra posició en el món. Els valors del vell humanisme costen de mantenir. Pensem en la pràctica d'escriure un diari personal. En la cultura juvenil d'avui, ¿qui vol dedicar temps a una intimitat quan tot-hom va boig per "penjar" les experiències personals i col·leccionar *likes*? Les dades flueixen i es comparteixen a escala global. Per insinuar la seva devoció pels mascles juvenets, Oscar Wilde deia que li agradaven els homes amb un futur i les dones amb un passat. L'autor de *Dorian Gray* només entreveia el futur com l'implacable envelliment del cos. Ara, els historiadors del futur ja festegen, sense embuts, amb la idea d'humans immortals. Sembla que l'entremaliat Oscar Wilde deia coses pròpies d'un *Homo sapiens* del XIX, una ment antiquada davant l'*Homo Deus* que ens espera abans no acabi el XXI.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

M'ha vingut així

A més d'humiliar-nos ens volen embrutir el pensament. Diuen que busquen Puigdemont als maleters dels cotxes i no al volant o al costat del conductor o al seient del darrere perquè volen que ens imaginem el president de la Generalitat en posició fetal, ridícula i irrespirable. El busquen per les clavegueres perquè el volen a les clavegueres i volen que el visualitzem entre aigües fecals i rosegadors. Hi ha les clavegueres de l'Estat i després hi ha l'Estat a les clavegueres. Molts lletrats, polítics i intel·lectuals tot això ho troben plausible. El rei, també. Ha anat a Davos a dir que l'aplicació de l'article 155 de la Constitució ha estat exemplar. Buscar als maleters dels cotxes i a les clavegueres un home que ha estat votat per la gent amb tanta quantitat que és l'únic que pot aspirar a la presidència de la Generalitat és, del rei en avall, admirable. Volen embrutir i humiliar els que l'han votat, ciutadans de l'Estat espanyol, per ara i perquè ells mateixos impedeixen que siguin altra cosa. Que no paguen impostos? Que no sostenen el rei? Que no sagnen si els punxen? Que

Busquen Puigdemont a les clavegueres perquè el volen allí

no és el rei, segons la Constitució, àrbitre i pacificador? A Davos va pujar Hans Castorp a visitar un amic malalt i no va tornar a baixar. No ho dic per res. M'ha vingut així. Hi ha llocs malastrucs. Al maleter d'un cotxe Tintín buscava el seu amic Tornassol. Els que l'havien segrestat el duien amagat al seient del darrere. M'ha vingut així perquè com que Puigdemont és a Bèlgica i Tintín era belga, s'han fet paral·lismes entre l'un i l'altre, tots dos bellugadissos i periodistes. A les pel·lícules, els paracaigudistes cauen en un paller. Busquen Puigdemont, també, en els camps d'aviació petits i grans

per si ve volant. Han anat a un que només serveix per tirar-se en paracaigudes. Buscaran pels pellers i per les gàbies dels micos del parc zoològic, veí del Parlament. Al final de *To be or not to be*, la sàtira de Lubitsch sobre el règim de Hitler, uns aviadors es tiren daltabaix d'un avió volant, sense paracaigudes, perquè Hitler en persona els ho ordena. M'ha vingut així pensant en tants que aplaudixen sense reserves i a cegues les disposicions del govern espanyol, dels jutges i del rei. Lubitsch deia: "Hi ha molts llocs on situar la càmera, però només n'hi ha un." Una lliçó compositiva que val per al cine, la literatura, la pintura, l'artículisme. Per a la política? Ara no pensava en política. No tot és política. Però, de tots, només n'hi ha un que està en posició de ser president de la Generalitat perquè els votants i el Parlament ho han volgut així.

Si es va poder presentar a les eleccions, per què no pot ser votat president? No comptaven amb aquest resultat. No entenen res, i es pensen que remenant-nos el maleter ens convençeran.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/gqmm3r>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Suspensió 'de facto'

En una decisió que sembla molt més política que jurídica, i després d'una reunió tan llarga com rocambolesca (riu-te'n, de la divisió que diuen que hi ha a la societat catalana vista la d'ahir a la tarda al TC), el Tribunal Constitucional ha decidit *de facto* que no hi haurà debat d'investidura a Catalunya. O això em sembla a mi vistes les condicions que hi va posar. Perquè permetre la sessió d'investidura de Puigdemont només si aquest hi compareix amb l'"autorització del jutge" és suspendre-la directament. Amb permís del jutge, sense mitjans telemàtics i sense delegar el vot des de l'estranger. Vaja, la investidura impossible. Dimarts no hi haurà sessió d'investidura i Puigdemont no podrà ser reelegit president de la Generalitat. I no seré jo qui ara convidi la mesa i el president del Parlament a tirar pel dret i a exposar-se als delictes de desobediència, prevaricació, sedició o ves

“I ara què? L'èxit de Rajoy serà més 155 i caminar indefectiblement cap a unes noves eleccions?”

a saber quins altres presumptes delictes els imputarien injustament. No. Ja en tenim prou, de màrtirs. Ara cal jugar amb el rellotge aturat i amb intel·ligència. I comptant que, de fet, Puigdemont continua sent el president de la Generalitat. Ho continuarà sent perquè, de moment, el Parlament no l'ha pas destituït i no n'ha pas nomenat cap altre, no? Entrem en un

temps de punt mort que pot ser llarg, molt llarg. I durant el qual Puigdemont, em sembla a mi, no s'ha d'exposar a trepitjar Catalunya. Perquè des de la presó de feina no se'n pot fer cap. La pregunta, però, és una altra. És: i ara què? I ara què, Mariano? Què faràs? Quin altre candidat tens per presidir la Generalitat? Xavier García? Inés Arrimadas? Res de res. Cap d'ells suma. I si JxCat i ERC no canvien de candidat (cosa que no em passa pel cap que facin), què farà el president Rajoy? Continuar governant Catalunya a través del 155 mesos i mesos? Una vergonya. La decisió del TC complica el camí als independentistes, certament; però no em sembla pas que l'aplani als unionistes. Perquè probablement, potser només probablement, ens aboca a una paràlisi governamental i a unes noves eleccions. I les tornarem a guanyar. O les tornaran a perdre.

EDITORIAL

El TC imposa la seva llei arbitrària

El Tribunal Constitucional espanyol va erigir-se ahir de nou en àrbitre i part en el conflicte entre Catalunya i Espanya. Després d'una reunió extraordinària en dissabte i enmig de nombroses discrepàncies entre els magistrats, l'alt tribunal va decidir imposar, de manera arbitrària, el seu criteri al del Parlament i donar així un cop de mà a les pretensions del govern espanyol d'impedir, com sigui, la investidura de Carles Puigdemont com a president de la Generalitat. En una resolució que no s'havia vist mai fins ara i que interpreta com li convé el reglament del Parlament, l'alt tribunal condiona la investidura de Puigdemont a la seva presència física a la cambra, tal com volien el govern del PP i l'oposició catalana, presència que, a més, ordena que estigui autoritzada pel jutge. El TC decideix, doncs, que una investidura telemàtica no és possible, malgrat que així ho veïés adient la mesa del Parlament, i imposa que Puigdemont s'entregui a la justícia. El TC vol Puigdemont a la presó i, no només això, deixa en mans del jutge Llàena, en cas que el president fos detingut, la decisió final de la seva participació en el ple. I no cal recordar com el magistrat del Suprem ha interpretat fins ara els drets dels diputats empresonats.

És a dir, l'alt tribunal no accepta de moment la petició del govern del PP de suspendre el ple, però es treu de la màniga una resolució per suspendre'l 'de facto'. Aquest és, malauradament, el moment greu de la política a l'Estat espanyol, on tot es condiona a l'àmbit judicial de manera permanent i el diàleg es continua deixant de banda, malgrat que som davant un conflicte clarament polític. I no només això, sinó que es passa sense miraments pel damunt de la voluntat del poble expressada a les urnes.

De reüll

Montse Oliva Vilà

I qui pagarà la festa?

Ricardo Costa va cantar. I tant que va cantar! Amb el seu característic to de veu enmassat i el seu posat de *pijo*, va ser capaç d'improvisar una lletra per a la sintonia del PP sense desafinar. La tornada seria més o menys la següent: el partit es va finançar il·legalment durant anys i Francisco Camps és el que ho havia ordenat. Autor també de la famosa frase "al PP la festa mai no s'acaba", l'exnúmero dos del llavors president de la Generalitat valenciana va esperar a arribar davant del tribunal que jutja la Gürtel per deixar caure que aquells

Costa ha posat lletra a la sintonia del PP: hi havia finançament il·legal

fastuosos banquets no els pagarà només ell, sinó que també en vol fer partícip al que el va defenestrar quan Rajoy, des de Madrid, exigia a Camps algun cap per aturar la mala maror. Aquell, però, va ser el primer episodi d'una festa sense fi: Fabra, Barberá, Castedo... Més de cent càrrecs del PP assenyalats pels

judges o per altres imputats. L'olor de fem s'escampava per tot arreu i resultava impossible que no arribés a Madrid. Però no, Rajoy segueix sense ensumar-se res. I així ho va repetir en una entrevista recent. Amb aquell to indolent que l'acompanya quan se li pregunta per la corrupció, el president del PP insistia que són coses del passat que ja no interessaven ningú. Suggereix que ara només pensa en un futur en què torni a aparèixer com a cap de cartell de La Moncloa. Però igual que la seva ignorància envers la Gürtel, resulta tan poc creïble que de ben segur que ni ell mateix no s'ho empassa.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL TC

Juan José González Rivas Salvar la cara al govern

Els magistrats del TC no es podien permetre l'admissió a tràmit d'un recurs més polític que jurídic contra el parer del Consell d'Estat i els mateixos lletrats del TC, però van posar les condicions que calia per acabar avalant les intencions del govern: que Carles Puigdemont no pugui ser investit.

DIRECTOR GENERAL DE SERVEIS PENITENCIARIS

Amand Calderó Dones a les presons

La presència de dones en els equips professionals de les presons catalanes no arriba al 50%, però ha crescut notablement en els últims 30 anys, passant del 18% al 42% actual. Els últims dos anys han passat de 2 a 5 els centres penitenciaris catalans dirigits per dones, dels 13 totals.

LÍDER DEL PARTIT SOCIALDEMÒCRATA ROMANÈS

Liviu Dragnea La corrupció romanesa

La Comissió Europea ha llançat un toc d'alerta al govern romanès en vista del nou intent del govern socialdemòcrata del país de reactivar la polèmica reforma legal que debilita la independència judicial i la lluita contra la corrupció. L'avís se suma al que la CE ja va donar fa poc a Polònia.

Tal dia com avui fa...

1 any Vidal plega
ERC força la renúncia del senador Santi Vidal i el govern reitera que és fals que disposi de les dades fiscals dels catalans.

10 anys En perill
Perilla la gratuïtat dels llibres de text. Els 60 milions d'euros per curs fan inviable complir el compromís i els editors rebutgen la reutilització.

20 anys La innocència
Hillary Clinton denuncia un "complot de la dreta" contra el seu marit en el cas de Monica Lewinsky. El fiscal Starr ho considera "una bestiesa".

Full de ruta

Joan Rueda

El fiasco dels comuns

La victòria indiscutible de l'independentisme, la derrota incontestable de la proposta repressiva del PP i el fet que un partit creat fa, políticament parlant, quatre dies com és Ciutadans hagi obtingut el nombre més alt d'escons han fet que s'hagi parlat poc d'un altre element destacable del 21-D: la patacada de Catalunya en Comú-Podem. Els comuns havien teoritzat sobre el desembarcament a la Generalitat un cop, impulsats pel 15-M, aconseguida l'alcaldia de Barcelona. La realitat, però, és que, respecte a les darreres eleccions catalanes, han perdut tres diputats i uns 40.000 vots. Òbviament, aquests resultats els han assolit en un context molt complicat per a ells, amb dos blocs, l'independentista i el del 155, que han monopolitzat el debat.

En tot cas, la mateixa aliança política –bé, menys un sector de Podem– havia aconseguit guanyar, dues vegades consecutives, les eleccions generals al Prin-

Els comuns van perdre 600.000 vots entre les generals i el 21-D. On van anar a parar?

cipat. Tant el 20 de desembre del 2015 com el 26 de juny del 2016, els comuns van vorejar el milió de vots; el 21-D van quedar en 320.000. I els altres 600.000? On van anar a parar? Doncs ells mateixos admeten que, almenys un 33%, a forces independentistes. En els darrers temps, els comuns no han sabut llegir què passa a Catalunya. Xavier Domènech pot argumentar que no vol ni la DUI ni el 155 però no pot dir, i encara menys fer-ne un eslògan, que *Ni DUI ni 155* perquè posa al mateix nivell una repressió ferotge de l'Estat i l'única sortida, no volguda i ell ho sap, que el PP ha deixat als independentistes. L'equidistància no serveix quan hi ha gent a la presó per les seves idees polítiques. I n'hi pot haver més. I podrien no ser independentistes.

Les coses han canviat tant que ara els que són vistos com a veritables revolucionaris, els que lluiten contra l'*statu quo*, són els independentistes. El més trencador és votar Puigdemont. I, mentrestant, els *revolucionaris* de tota la vida la veuen passar sense entendre que la catarsi també ha arribat a les restes d'aquella Convergència que tant odiaven. Ara els dels barris alts de Barcelona voten Ciutadans.

Tribuna

Albert Vidal Raventós i Dolors Marín Tuyà. Psicòlegs per la República de l'ANC

Els psicòlegs ens plantem

Els psicòlegs ens plantem. Ja en som més de 150. Aquesta és la xifra de psicòlegs col·legiats que ens hem aplegat des de principis de gener. Estem organitzats i seguim creixent. I hem decidit plantar-nos. Ens hem plantat davant el Consejo General de la Psicología de España. Un organisme col·legial centralitzat que és ubicat a Madrid i va ser creat per llei, la seva llei. Que obliga els psicòlegs col·legiats catalans a fer una aportació econòmica anual de quasi 600.000 euros, sense rebre a canvi pràcticament cap servei. Una situació compartida amb altres col·legis professionals catalans, com el d'arquitectura, d'infermeria, de medicina, d'enginyeria, de veterinària... amb aportacions que sumades superen els 5 milions d'euros cada any.

ENS HEM PLANTAT, TAMBÉ, davant la junta de govern del COPC, el nostre propi col·legi de psicòlegs de Catalunya. Per la seva manca de compromís amb la societat catalana al llarg de tot el procés, especialment els darrers mesos. Per la seva absència de reacció davant les càrregues policials del 1-O, l'aplicació del 155, i l'empresonament i exi-

li del nostre govern. També ens plantem davant el rebuig explícit de la junta a coordinar iniciatives de suport psicològic a les persones afectades, que s'ha estat demanant en diverses ocasions. I finalment, també ens hem plantat per la mala gestió del mateix col·legi. Aquests darrers dies un gran nombre de col·legiats han posat damunt la taula queixes relacionades amb la gestió del col·legi, que estem integrant en el context de les nostres reivindicacions.

PER TOT PLEGAT, HEM DECIDIT emprendre un acte de sobirania. I ens plantem. Hem decidit, així, no pagar la quota al Consejo

“Ens hem posat a treballar per un col·legi professional propi d'una República Catalana independent

General, encara que això suposi riscos professionals, com podria ser la baixa del col·legi. Tenint present que la col·legiació és sovint un requisit per exercir. Però és el moment de prendre riscos si volem avançar.

ENS HEM POSAT A TREBALLAR per un col·legi professional propi d'una República Catalana independent. Lliures de peatges i servituds alienes que ens hipotequen. Centrats en nosaltres mateixos, en els col·legiats que en formem part, i en la societat que ens rodeja. Alhora, ens hem posat a treballar per un col·legi obert al món, amb una representació internacional que ara ens és delegada. Així mateix, esperem influir en altres col·lectius professionals. Estem col·laborant amb membres de diferents col·legis interessats a engegar experiències equivalents. Cadascú en el seu àmbit i adaptats al propi terreny. Però assumint tots plegats la responsabilitat col·lectiva que suposa apoderar-nos de les institucions que ens representen.

PERQUÈ AIXÍ COM els carrers seran sempre nostres, les institucions també ho hauran de ser. És el moment de plantar-nos.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Wonder'

■ Darrerament he vist aquesta pel·lícula. Em va semblar que pot ser-nos molt útil. A casa i a l'escola. Pot ser una bona manera d'enfocar el tema de l'assetjament. La persona assetjada o maltractada acostuma a ser una persona diferent. Diferent pel seu aspecte físic, per la seva manera de parlar, o per la seva manera de caminar. El protagonista de la pel·lícula és una persona diferent, té una cara poc agraciada. Aquesta obra també pot servir per reflexionar sobre els maltractadors. Persones poc empàtiques, és a dir, persones que tenen dificultats per posar-se en el lloc dels altres. L'obra ens fa pensar en les relacions humanes, en la convivència, en les actituds que valen per conviure, és a dir en els valors. I en les actituds que no valen: l'egoisme, la grolleria, la violència i la mentida. Hi ha moltes pel·lícules que ens poden ajudar a

adoptar les actituds que valen. Que ens poden ajudar a ser valerosos, a tenir valors. El control de les emocions i els valors s'han de viure. L'aprenentatge de les bones conductes bàsicament és produït per imitació i la interiorització profunda es produït, moltes vegades, si es gaudeix. I si l'entorn reforça la pràctica. L'amabilitat s'ha de premiar i l'abús s'ha de perseguir no solament pels danys anímics que produeix, sinó també perquè és una conducta que fàcilment s'imita.

MARTÍN MARTÍNEZ
Barcelona

Penosa injustícia

■ Què pensa el presoner d'ànima innocent dins d'una cel·la tancat? Vacil·la tristament, orfe és de llibertat i dels seus estimats, veure'ls, n'és privat. Trist i impotent. Captiu per un "poder" que odia i trepitja un poble diferent. Un poble treballós, de llengua noble i

arrelada, pacífic i acollidor! Jo ploro i tots plorem per tanta vil·laneria d'aquest govern d'Espanya.

MARIA BUSQUET I SALTOR
Barcelona

'Merlí'

■ La filosofia té uns continguts universals i que no passen de moda. Ha tingut molt èxit la sèrie *Merlí* i tan sols veient un capítol penses que de filosofia res de res. La filosofia estudia la saviesa i com aconseguir-la i encara més viure-la. Però d'alguna manera ha desenterrat una assignatura que pels estudiants se sol fer pesada però pels estudiosos és una mestra excel·lent. Resulta que ha passat tant temps i l'obra de Plató, deixeble de Sòcrates, és de rabiosa actualitat. En la seva obra sobre la República, per exemple, ens explica com ha de ser la ciutat justa. I penses: caram! És el que jo voldria per a la meua terra! Recordem que

les ciutats pels grecs eren uns estats petits, però autònoms. I el gran savi ens deia: "Una ciutat serà justa si els seus habitants ho són." O sigui, sempre segons Plató, cada habitant d'aquesta ciutat nació ha de dedicar-se a allò per al qual té habilitats, la qual cosa comporta que ho farà correctament. I ha de ser fort d'esperit, no corrupte. Així arribem a la seva piràmide, que té a la part alta els savis, que governaran bé i amb equitat; al centre, els forts d'esperit, i a la part baixa, els treballadors. Tots es complementen i la *civitas* està en pau, tothom reconeix el treball de l'altre. Em temo que tenim la piràmide invertida i que és gairebé una utopia seguir la filosofia platònica. Però pensem-hi. Després de tants anys crec que Plató tenia raó i m'oblido d'en Merlí, que banalitzava la filosofia. La saviesa de Plató serà eterna, el Merlí de torn, un buf passatger.

ÀNGELA FERRER I MATÓ
Girona

La frase del dia

“Carles Puigdemont ha de quedar-se a Bèlgica fins que Madrid sigui raonable”

Paul Bekaert, ADVOCAT BELGA DE CARLES PUIGDEMONT

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

Cal un govern possible

El temps passa i les possibilitats de tenir un govern estable a Catalunya no es visualitzen de forma immediata. L'astúcia i la capacitat mediàtica de Carles Puigdemont han neguitejat tant el govern Rajoy que vol evitar de totes maneres la presència de l'expresident al Parlament el dia de la investidura. Soraya Sáenz de Santamaría anuncia que recorrerà contra la proposta del president de la cambra, Roger Torrent, d'investir Puigdemont sense aclarir quina serà la forma per fer-ho. El Consell d'Estat s'ha pronunciat en contra d'una impugnació preventiva, és a dir, que no està d'acord que el recurs es presenti abans que s'hagin produït els esdeveniments.

SORAYA DIU QUE, MALGRAT el dictamen del Consell d'Estat, recorrerà igualment contra la possibilitat que l'expresident sigui investit. Quan el Consell de Garanties Estatutàries feia el mateix amb la decisió de l'expresidenta Carme Forcadell els escarriols de la premsa de Madrid eren tan sorollosos com indignats. En els dos casos, els dictàmens no són vinculants. Però, ben mirat, potser pagaria la pena fer cas del que diuen els consells consultius que vetllen per l'adequació a dret de les decisions dels governs.

EL GOVERN RAJOY I EL SEU ministre de l'Interior empaiten Puigdemont per Europa i parlen d'establir un cordó fronterer de seguretat alhora que controlaran carreteres, ports i aeroports per detectar la possible presència de Puigdemont encaminant-se al Parlament de Catalunya per tal de ser investit president. Quina pèrdua de temps i quina falta d'estratègia. Quin ridícul.

RAJOY VA VOLER ENFRONTAR-SE al conflicte amb Catalunya judicialitzant-lo, dient no a tot, deixant de banda els gestos polítics, i ara es pot trobar que la justícia espanyola no sigui tan fidel a les instruccions directes o indirectes que arribin del go-

vern i institucions com el Tribunal Constitucional podria dividir-se perquè la seva tasca no és la de ser el braç executiu del govern. La sobreactuació judicial sobre un conflicte de caràcter polític pot acabar malmetent la imparcialitat de les institucions jurídiques.

VEIG IMPROBABLE QUE PUIGDEMONT acabi sent investit president. Però no cal descartar res perquè és una persona que domina l'escena mediàtica i sap moure's amb habilitat des d'Europa malgrat que cap autoritat rellevant li faci cas. El més urgent, al meu parer, és que Catalunya tingui un govern estable, que es dediqui principalment a resoldre les necessitats i els interessos dels catalans, que governi per tots i que no hi hagi una sensació d'interinitat i confusió com la que viu el país des del mes de setembre. Dels trenta-quatre diputats de la llista de Junts per Catalunya en pot sortir un o més candidats que rebi el suport de la majoria de la cambra i arribi a ser investit president amb la majoria de vots independentistes.

“La sobreactuació judicial sobre un conflicte de caràcter polític pot acabar malmetent la imparcialitat de les institucions jurídiques”

PERÒ L'ÈMFASI QUE ES DONA a les piulades diàries, declaracions i aparicions televisives de Puigdemont no tenen prou en compte que per ser elegit necessita els 32 vots d'Esquerra Republicana i, com a mínim, dos de la CUP. Oriol Junqueras és a la presó i ens envia una piulada diària dient quants dies fa que està empresonat. No surt gens enlloc però seria poc realista menystenir la seva força política i moral. Quines són les relacions i la sintonia entre Carles Puigdemont i Oriol Junqueras? Pel que es filtra des dels dos partits són escasses i tibants.

LA CUP, PER ALTRA BANDA, assegura que no donarà suport a un candidat que no accepti la línia directa cap a la república catalana, al marge de les lleis de l'Estat i de la majoria social que no és independentista segons els resultats de les eleccions del 21 de desembre.

D'AQUESTA CONFRONTACIÓ ENTRE Catalunya i Espanya no en pot sortir ningú ben parat si no es renuncia a victòries per golejada i si no es dona una sortida política digna i acceptable a les dues parts. Penso que Rajoy tindrà moltes dificultats per continuar en el càrrec precisament perquè no ha sabut gestionar amb intel·ligència la crisi. La corrupció li passarà factura. I també serà difícil per a Puigdemont per haver tensat la corda excessivament declarant la independència de forma unilateral. El més racional seria formar un govern independentista que pogués governar durant tota la legislatura i que preparés un pacte menys traumàtic amb Espanya per tal d'assegurar la convivència interna a Catalunya i establir unes relacions acceptables amb l'Estat que permetessin blindar les competències en cultura, llengua, finançament i més autogovern. Potser seria una manera de recuperar la serenitat de tots plegats i reprendre la confiança d'Europa en una Catalunya plenament aliada a les regles i als estils de fer política de la Unió Europea.

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

On són?

Resulta menys molest mantenir-se a l'ombra del poder i aleshores la solidaritat és un bé escàs reservat als esperits lliures. Els silencis cotitzen a borsa i callar pot ser útil i no produeix incomoditat. La crònica humana ho demostra.

És en els silencis quan es recorda el poema del pastor Martin Niemöller, mal atribuït a Bertolt Brecht, *Vaig guardar silenci*, quan el fet de callar es converteix en la pròpia condemna: quan vingueren a buscar el veí vaig callar... i ja no quedava ningú quan vingueren a buscar-me a mi.

Els que tenim certa edat recordem en pròpia carn el tardofranquisme i la necessitat de solidaritat davant la injustícia. Talment, funcionava la contínua presen-

A quin món s'han acomodat els antics defensors de les llibertats d'acció i opinió?

tació de documents amb la llista de "los abajo firmantes", que potser sempre eren els mateixos, però als quals s'agraïa el compromís i la voluntat de resistència. I aquells noms entraren en l'imaginari de la dignitat i la democràcia. Des d'aleshores, admirem noms de líders sindicals i socials, d'intel·lectuals i artistes, d'eclèsiàstics i agnòstics... d'espanyols que sempre hi eren i marcaven el camí.

M'agradaria sentir la veu dels demòcrates espanyols en l'actual procés català. I no necessàriament a favor de la deriva sobiranista. Fins accepto que Sabina festegi amb Ciutadans i Serrat es declari unionista. Ho trobo bé. Però per què a Espanya calla tanta gent davant la repressió de l'1-O, l'existència de presos polítics, les limitacions dels drets fonamentals o la mentida compulsiva del govern de l'estat? On són "los abajo firmantes"?, a quin món s'han acomodat els antics defensors de les llibertats d'acció i opinió?

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Entrevista a
l'exconsellera
Montserrat
Tura

“Cal aprofitar que el Tribunal Constitucional no va negar el dret a decidir”

El Pirineu, més vigilat que mai per si tornés Puigdemont

Agents de diversos cossos pentinen els passos fronterers per dissuadir el govern a l'exili

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Investidura sí, però presencial

REQUISITS Els magistrats del Tribunal Constitucional permeten la celebració del ple de dimarts, però veten una reelecció de Puigdemont a distància i la condicionen al permís de Llarena **DRETS** L'alt tribunal denega el vot delegat als diputats exiliats

Emili Bella
BARCELONA

Investidura, sí, de Carles Puigdemont, també, però presencial i amb permís del jutge. El Tribunal Constitucional (TC) va posar condicions ahir a la sessió plenària prevista per dimarts al Parlament per escollir president de la Generalitat: que no es faci “a través de mitjans telemàtics ni per substitució per un altre parlamentari”. Els magistrats pretenen que Puigdemont torni a Catalunya i s'entregui a la policia, ja que la interlocutòria especifica que necessita l'autorització de Pablo Llarena si vol acudir a l'hemicicle: “No es podrà investir un candidat sense la pertinent autorització judicial, tot i que comparegui personalment a la cambra, si està vigent una ordre judicial de detenció i ingrés a la presó.” D'aquesta manera, l'alt tribunal vol evitar que Puigdemont esquivi els agents i es presenti a la Ciutadella.

D'altra banda, els magistrats també prohibeixen el vot delegat dels diputats que són a Brussel·les i fan un toc d'atenció als membres de la mesa del Parlament perquè no

Les frases

“Fins i tot el TC ha rebutjat el frau de llei que pretenia La Moncloa. Més d'un hauria de rectificar”

Carles Puigdemont
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

desobeeixin si no volen que s'obri la via penal. “Se'ls adverteix que el seu deure és impedir o paraitzar qualsevol iniciativa que suposi ignorar o eludir les mesures cautelars adoptades”, detalla la interlocutòria.

El TC passa així la pilota no només a Puigdemont, perquè decideixi si torna, un fet que no ha descartat mai, sinó també al president del Parlament, Roger Torrent, que ha de valorar si manté el ple. El límit legal per triar president expira dimecres. El reglament de la cambra no preveu la dissolució ni la convocatòria automàtica d'eleccions en cas que el debat no es faci.

En qualsevol cas, Junts per Catalunya (JxCat) ja es va refermar dijous en el nom de Puigdemont com a únic candidat. Hi insistia ahir al matí el conseller Jo-

“Els membres de la cambra sobre els quals pesi una ordre judicial de crida i cerca no podran delegar el vot”

Interlocutòria del TC

sep Rull: “El president l'escull el poble de Catalunya i no Soraya Sáenz de Santamaría o Mariano Rajoy fent frau de llei.”

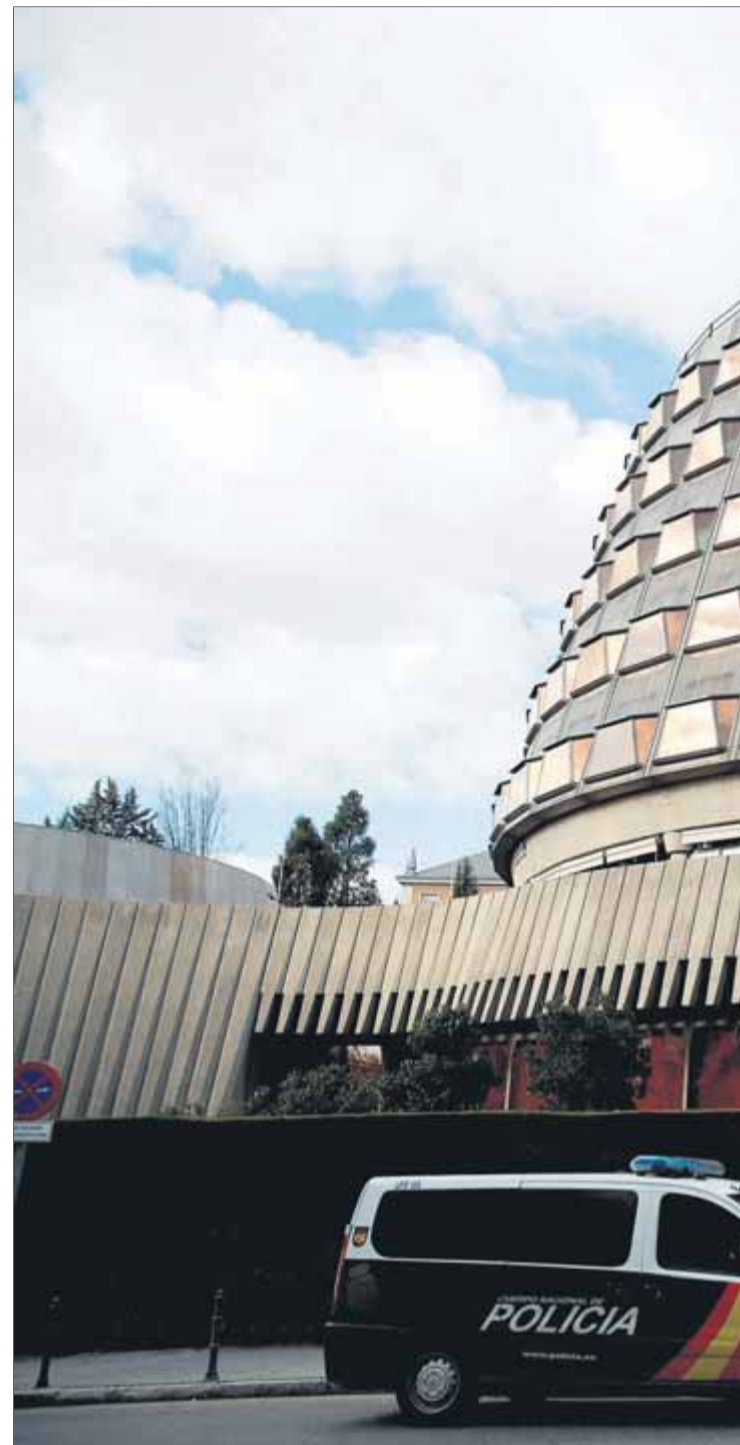
Tècnicament, el tribunal no va decidir si admet a tràmit el recurs del govern espanyol perquè dona deu dies per al·legar-hi. La mera admissió hauria deixat en suspens la celebració del ple. Els jutges van tenir molt en compte el criteri del Consell d'Estat, que no veia prou base legal en la petició de La Moncloa. Aleshores, la vicepresidenta espanyola, Soraya Sáenz de Santamaría, va adduir que el dictamen del Consell d'Estat era només consultiu.

A més, els mateixos lletrats del TC van emetre un informe contrari a la suspensió de la sessió d'investidura. Van caldre prop de sis hores perquè els magistrats es posessin d'acord,

pels volts de les nou del vespre. Que la decisió final s'allargués tant denotava la divisió de parers, malgrat la majoria conservadora, i la recerca d'una solució de consens intermèdia entre la posició de Mariano Rajoy i la del Consell d'Estat.

La deliberació va començar al matí amb l'exposició del ponent de la resolució, el català Juan Antonio Xiol –considerat progressista–, oposada a l'admissió a tràmit del recurs, en sintonia amb el Consell d'Estat. El fet que la impugnació fos preventiva generava clares reticències entre els magistrats. A la tarda va faltar l'exdiputat del PP Andrés Ollero, del sector més conservador, que no hi era per motius personals, però l'absència no variava l'equilibri entre conservadors (6) i no tan conservadors (5).

Com a primera reacció, el principal afectat, Carles Puigdemont, va piular: “Fins i tot el TC ha rebutjat el frau de llei que pretenia La Moncloa. Més d'un hauria de pensar a rectificar i fer política d'una vegada. I, si no n'és capaç, de plegar i deixar pas.” El president va rebre la notícia a Brus-

sel·les, on es va reunir amb els diputats de JxCat Elsa Artadi, Quim Torra i Albert Batet per analitzar l'estat de les converses amb ERC i la CUP per formar govern. “Quina força que agafa ara allò de: «O Puigdemont o Puigdemont»”, escrivia la diputada de JxCat Anna Geli a Twitter.

Malgrat el revés judicial al govern espanyol, que pretenia suspendre el ple a tots els efectes, fonts de l'executiu celebraven que el TC impedeixi la investidura a distància de Puigdemont, perquè permet evitar una “burla” a la llei i al Parlament.

Existeix un precedent en què el TC va rebutjar una impugnació presentada pel govern espanyol. El 2013 el govern de José María Aznar va intentar frenar mitjançant la justícia el pla Ibarretxe amb l'argument que la reforma de l'Estatut base que s'estava tramitant atemptava contra la Constitució en atorgar al poble base el dret d'autodeterminar-se.

Al cap de 5 mesos, per 7 vots contra 5, es va desestimar la impugnació perquè es tractava d'una proposta de reforma que no estava vigent i que ni tan sols s'havia començat a redactar. ■

L'APUNT Contra el 155

Marc Bataller

L'article 155 està fent més mal del que la gent s'imagina. L'administració està paralyzada. Lleis tan necessàries per a la nostra població, com ara la de la renda garantida o la de la salut universal, estan anestesiades. S'han aturat més de 100 iniciatives parlamentàries, s'han dissolt o suprimit 24 organismes públics, s'han destituït més de 250 persones, s'han aturat 9 línies de

subvenció, etcètera. Fins i tot, per comprar un Omeprazol o una pròtesi de genoll el Departament de Salut ha de notificar a Madrid que són unes despeses legals i que no serviran per finançar l'independentisme. Ahir mateix, ERC va llançar una campanya 2.0 en què qualificava el 155 de la versió moderna del Decret de Nova Planta. Per tant, el 155 ha de desaparèixer.

Policia espanyola
custodiant ahir el
Tribunal Constitucional
mentre els magistrats
deliberaven ■ EFE /
JUANJO MARTÍN

Bekaert defensa que Puigdemont es quedi a Bèlgica

■ L'advocat belga recomana al president que esperi que "Madrid sigui raonable"

Paul Bekaert és advocat de Puigdemont ■ ACN

Redacció
BARCELONA

L'advocat belga de Carles Puigdemont, Paul Bekaert, aconsella al president que es quedi a Brussel·les "fins que Madrid sigui raonable" i defensa que pot ser investit via telemàtica o per mitjà d'una declaració escrita. En una entrevista a l'agència ACN, Bekaert matisa que la decisió de quedar-se o marxar és del seu client, però argumenta que, si el Parlament decideix investir-lo, és "completament legal", ja que mentre sigui innocent "no hi ha cap base legal per rebutjar-ne la

investidura". En aquest sentit, l'advocat avisa que una suspensió de la sessió prevista dimarts que ve per ordre del Tribunal Constitucional aniria "en contra de la democràcia parlamentària".

Bekaert constata que la justícia espanyola "no és objectiva" i acusa el jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena de fer "un judici polític" quan denega la petició de la fiscalia de reactivar l'euroordre esgrimint que Puigdemont volia ser arrestat. "L'objectiu principal [de Puigdemont] és ser president i des de la presó no pot fer-ho", recorda. ■

ST. GEORGE'S SCHOOL

Saint George's School

Welcome to Saint George's School!

Veniu a passar un matí a la nostra escola!

EDUCACIÓ INFANTIL (d'1 a 6 anys)

Coneixereu com treballam la immersió lingüística en anglès a les diferents àrees d'aprenentatge a l'Educació Infantil. Visitareu les aules, les instal·lacions i veureu la nostra metodologia educativa.

Dates: Divendres 2 o 16 de febrer a partir de les 10:00 h.

En cas de no poder assistir aquestes dates, el dissabte 24 de febrer, de 10 a 12 h, es podran visitar les instal·lacions de l'escola. Places limitades. Es requereix confirmar assistència trucant al tel. 972 476 065 o inscrivint-vos a la web www.saintgeorgeschool.es

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La CUP no vol cap candidat alternatiu a Puigdemont

Defensa que la figura del president és la que millor representa el xoc amb l'Estat, però no aclareix si votarà a favor de la investidura ■ Condiciona el seu vot afirmatiu a l'assoliment d'acords programàtics

La CUP va celebrar ahir el consell polític, juntament amb el Grup d'Acció Parlamentària, per decidir sobre la investidura de Puigdemont ■ JOSEP LOSADA

M.B.
BARCELONA

Carles Puigdemont és el candidat proposat pel president del Parlament, Roger Torrent, i el que millor simbolitza el conflicte entre la legalitat espanyola i la legitimitat democràtica de Catalunya, sorgida del referèndum de l'1 d'octubre i de la declaració d'independència del 27 d'octubre. Aquest és el principal argument que planteja la CUP per defensar que es

porti a terme la investidura de Puigdemont, i assegura que en cap cas s'ha de proposar un candidat alternatiu, perquè suposaria la victòria de l'article 155. Això sí, no van aclarir si donaran suport o no al líder de Junts per Catalunya i vinculen el seu vot als acords programàtics.

La CUP va celebrar ahir al matí un consell polític extraordinari, juntament amb el Grup d'Acció Parlamentària (GAP), per decidir quina seria la posició

dels quatre diputats en la investidura. Però la reunió va coincidir amb el ple del Tribunal Constitucional que dirimia sobre el recurs presentat per La Moncloa contra la candidatura de Puigdemont. Els cupaires van explorar tots els escenaris possibles i la conclusió va ser clara: Puigdemont és l'únic candidat legítim i, per tant, s'han de forçar tots els mecanismes perquè es pugui votar la seva investidura.

El diputat i cap de llista

Cop a les escoles que segreguen

Junts per Catalunya, ERC i la CUP estan negociant en els últims dies un programa de govern i ahir els cupaires van anunciar que ja han arribat a un acord en el vessant social. Concretament, es tracta de no renovar els convenis amb les escoles que segreguen per sexes a partir de l'any vinent. "Segons els nostres càlculs, representen uns 40 milions d'euros, que es po-

dran destinar a la nostra educació pública, de qualitat i laica", va sentenciar la diputada Natàlia Sánchez, que també va fer una crida als comuns perquè s'afegeixin a aquesta iniciativa i a la "materialització social de la República Catalana". Aquesta qüestió havia estat especialment sensible en els últims anys i havia obert més d'una crisi entre CiU i Esquerra.

de la CUP, Carles Riera, va deixar ben clar que s'havia de desobeir el Tribunal Constitucional si prohibia el ple de dimarts a la tarda. L'alt tribunal, però, va dictaminar que només tombava la investidura telemàtica. La sessió, per tant, sembla que sí que se celebrarà. Tot fa pensar, però, veient les tesis de la CUP, que també faran una crida a no acceptar la imposició del Constitucional.

Malgrat aquest suport a Puigdemont, la CUP condiciona el seu vot afirmatiu en la investidura a les negociacions que estan mantenint amb JxCat i ERC. Els cupaires han reiterat sempre que només apostaran per un govern de la República i mai per un executiu que retorni al

La frase

"Puigdemont simbolitza el conflicte entre la legalitat de l'Estat i la legitimitat democràtica"

Carles Riera
DIPUTAT DE LA CUP

marc autonòmic i constitucional. En aquest context, les converses giren a l'entorn de tres eixos: la materialització de la República, els acords socials i l'àmbit democràtic.

D'altra banda, l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) va destacar: "Només acceptarem el mandat de les urnes." I va obrir la porta a noves mobilitzacions per "defensar el vot". La CUP també considera que ha arribat el moment d'encetar un altre cicle de desobediències civils per tal de "defensar la nostra sobirania". ■

Torrent es queixa de l'operació de la Policia Nacional al Parlament

Redacció
BARCELONA

Aquests últims dies s'ha viralitzat la imatge d'uns agents de la Policia Nacional inspeccionant la xarxa de clavegueram al voltant del Parlament. Totes les especulacions s'han disparat tenint en compte que el ple d'investidura és a to-

car. Ahir, el president de la cambra, Roger Torrent, va enviar una carta al ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, en què mostrava el seu "malestar" perquè ningú l'ha informat d'un "desplegament sense precedents". Torrent destaca que l'absència d'una "comunicació formal d'aquestes activi-

tats constitueix un gest de deslleialtat institucional" i subratlla que ha provocat una "alarma innecessària". En aquest sentit, recorda que el parc de la Ciutadella és un espai amb molts nens i que, a banda del Parlament, hi ha altres espais públics molt concorreguts com ara el zoo, una escola, un institut o

un centre esportiu. Arran d'aquesta situació, Torrent demana a Zoido que expliqui urgentment les causes d'aquesta operació i que garanteixi que els agents no pertorbaran el "normal funcionament" de la institució. El ministre va assegurar ahir que quan rebí la missiva la contestarà immediatament. ■

Furgonetes de la Policia Nacional dilluns passat davant del zoològic ■ ANDREU PUIG

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Presidents represaliats

ATACS • Nou dels últims onze presidents catalans han estat destituïts per l'Estat, exiliats, empresonats, executats o condemnats per defensar el dret a decidir **CASOS** • Des de Prat de la Riba, que va anar a la presó quan era director de 'La Veu de Catalunya', passant per l'afusellament de Companys, l'exili d'Irla o Tarradellas fins arribar a Mas, condemnat pel 9-N, i Puigdemont

Marc Bataller
BARCELONA

Carles Puigdemont, durant la conferència que va fer di lluns a Copenhaguen, va denunciar la situació d'ofec polític que històricament viu Catalunya. "El problema fonamental és que Espanya no reconeix Catalunya com un subjecte polític. No som més que una província. La Generalitat va ser creada el 1359. L'autogovern de Catalunya no neix a la Constitució espanyola. El precedeixen més de 600 anys. Durant els últims 100 anys, 9 dels 11 presidents de la Generalitat han estat destituïts, exiliats, empresonats o executats", va sentenciar.

Enric Prat de la Riba

■ Prat de la Riba va ser president de la Diputació de Barcelona (1907-1914) i va impulsar la Mancomunitat de Catalunya, de què va ser el primer president, el 6 d'abril del 1914, fins a la seva mort, l'agost del 1917. L'any 1902, però, quan era director de *La Veu de Catalunya*, va ser empresonat arran de la reproducció d'un article del diari *L'Indépendant* sobre els vinyataires rossellonesos. La temàtica era aparentment innocent, però, dies abans, s'havia declarat l'estat de guerra per una vaga general i la jurisdicció ordinària havia estat substituïda per la militar. En el text hi havia una frase en què es deia que els separatistes de la Catalunya Nord es podien unir als del Principat i això va ser suficient per castigar Prat de la Riba i el diari, que era l'òrgan de la Lliga Regionalista. De la Riba va estar cinc dies a la presó, però la seva detenció va desfermar una onada de solidaritat notable.

Josep Puig i Cadafalch

■ Diputat a l'Ajuntament de Barcelona i també a les Corts espanyoles, va ser el substitut de Prat de la Riba al capdavant de la Mancomunitat, l'any 1917. Amb l'arribada de la dictadura de Primo de Rivera, a finals del 1923, va haver de marxar a l'Estat francès –la institució va ser dissolta el 1925. Després de la Guerra Civil, també es va haver d'exiliar quatre anys a la Catalunya Nord.

Francesc Macià

■ L'any 1923, amb el cop d'estat de Primo de Rivera, es va refugiar a Perpinyà i sota el paraigua d'Estat Català va anar intentant accions in-

A dalt a l'esquerra, Enric Prat de la Riba. Al costat, Companys empresonat pels fets d'Octubre. A sota, Irla, a l'exili, i, darrere seu, Tarradellas. I Mas, durant el judici del 9-N ■ EL PUNT AVUI

2

presidents dels últims 11 no han estat represaliats: Pasqual Maragall i José Montilla.

surreccionals contra l'Estat espanyol. L'episodi més conegut són els fets de Prats de Molló, un pla per intentar reconquerir Catalunya des de l'Estat francès i declarar la República, que va acabar fracassant. Macià va ser detingut i va entrar en presó preventiva. El judici es va celebrar a l'Estat francès i va ser condemnat a dos mesos de presó, però com que ja els havia complert va quedar en llibertat. Va haver de pagar una multa de 100 francs i va ser expulsat del país. Llavors, es va refugiar a Brussel·les i també va anar a internacionalitzar la causa catalana al continent americà. El 1931, va poder tornar a Catalunya i va ser president de la Generalitat entre el 1931 i el 1933.

Lluís Companys

■ És el cas més flagrant de tots. El 1934, ell, com a president, i tot el seu govern van ser empresonats pels fets d'Octubre en proclamar l'Estat Català de la República Federal Espanyola. Va estar entre reixes fins al 1936 i durant tota la Guerra Civil va tornar a presidir la Generalitat. El gener del 1939, va marxar a l'exili, però un any més tard va ser detingut a la localitat francesa de La Baule-les-Pins. El 15 d'octubre del 1940, va ser afusellat al castell de Montjuïc.

Josep Irla

■ Va ser president del Parlament en plena Guerra Civil i el 1939, com la resta d'autoritats catalanes, va

haver d'exiliar-se. Amb l'assassinat de Companys, va esdevenir president de la Generalitat en aplicació de l'Estatut i va passar tota la seva vida fora de Catalunya. Va morir als 81 anys a la Provença.

Josep Tarradellas

■ Durant la Guerra Civil, va ocupar diversos càrrecs a la Generalitat i el 1939 es va exiliar. El 1954, Josep Irla, que estava molt malalt, va cedir-li el relleu i Tarradellas es va convertir en president a l'exili. Va retornar a Barcelona l'any 1977 enmig d'una multitud i va ocupar el càrrec fins al 1980.

Jordi Pujol

■ President de la Generalitat entre el 1980 i el 2003, durant la dictadura es va caracteritzar per la seva lluita antifranquista. El 22 de maig del 1960, va ser detingut i condemnat a set anys de presó per la seva relació amb els dets del Palau de la Música –un concert d'homenatge a Joan Maragall, que es va convertir en un acte d'afirmació nacional– i per la redacció del fullet *Us presentem el general Franco*. Finalment, Pujol va estar a la presó dos anys i mig.

Artur Mas

■ La consulta del 9-N va portar-lo al banc dels acusats, amb l'exvicepresidenta, Joana Ortega, i l'exconsellera Irene Rigau. Tots tres van acabar condemnats. Mas, que va ser president entre el 2010 i el 2016, va ser castigat amb una inhabilitació de dos anys per a càrrecs públics. Per aquest mateix procés del 9-N, el Tribunal de Comptes li va imposar una fiança de 5,2 milions d'euros i li ha embargat la casa. Recentment, el jutge Llarena l'ha inclòs com a investigat en la peça judicial oberta per un delictes de rebel·lió per la declaració d'independència.

Carles Puigdemont

■ L'article 155 va fulminar-lo com a president i una part del govern va acabar entre reixes –encara hi són el vicepresident Junqueras i el conseller d'Interior, Joaquim Forn. Puigdemont es va exiliar a Bèlgica, amb els consellers Puig, Comín, Serret i Ponsatí, i va aconseguir que la justícia belga retirés l'euroordre de detenció. Puigdemont, però, no pot tornar a l'Estat espanyol, on encara continua vigent. Ara, es troba immers en una nova batalla legal per tornar a ser president. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pirineus vigilats

CONTROLS • El govern espanyol incrementa el desplegament policial fronterer a la Val d'Aran, el Pertús i el Ripollès **OBSESSIÓ** • La possibilitat que Puigdemont torni a Catalunya per a la investidura de dimarts preocupa el govern de Rajoy

David Marín
LLEIDA

Hòs és un petit poble occità de cases de pedra i teulades de pissarra, a la riba del riu Garona. És el darrer abans d'entrar a la Val d'Aran seguint la carretera francesa N-125. A la sortida del poble hi ha una petita central hidroelèctrica i els edificis de l'antic pas fronterer de Pont de Rei. No estan abandonats, tot i que de portes enfora ho semblen. En un hi ha un petit destacament agents de la policia francesa i en el següent, una oficina del Cuerpo Nacional de Policía espanyol. Entre els dos edificis hi ha les antigues cabines de la duana, sense ningú a dins, amb una mica de pols als vidres, i sense que cap cotxe hi passi, perquè fa temps que la carretera es va desviar uns metres i els vehicles circulen lliurement d'un estat a l'altre sense que ningú els aturi. Des d'aquí, en direcció nord hi ha vuit hores de cotxe fins a París, i una mica més fins a Brussel·les. En direcció sud, tres hores fins al parc de la Ciutadella de Barcelona, on hi ha el Parlament.

Els mitjans i el govern espanyols estan nerviosos per la possibilitat que Puigdemont torni a Catalunya de manera clandestina per sotmetre's a una investidura presencial al Parlament. "No el deixarem entrar ni al maletger d'un cotxe", va dir aquesta setmana el ministre espanyol de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, en una entrevista a Antena 3. Efectivament, en el primer poble dins de l'Estat, Les, hi havia dijous a la tarda una patrulla de la Guàrdia Civil, amb el Patrol aturat dins de la primera rotonda del poble i tres agents plantats davant dels cotxes que venien de França. En aquell moment, però, conversaven entre ells i ningú aturava cap cotxe. Cap a dins, doncs, sense que ningú miri cap maletger. Des de la vall, expliquen que no s'ha notat gaire cap dispositiu de vigilància

especial, tot i que el desplegament s'ha incrementat. Almenys una vintena d'agents d'altres comandàncies s'han desplaçat per incrementar la vigilància als dos passos de frontera de la vall, el de Les i Eth Portilhon, segons informava dijous el diari *Segre* de fonts policials.

Creuant el port de la Bonaigua, cap al Pallars i la vall d'Àneu, hi ha un altre punt on conflueixen diversos passos transfronterers, alguns cap a França, i d'altres cap a Andorra. Aquí, la vigilància és com el tràfic de persones: discreta, dispersa per la immensitat de pistes i camins de muntanya, i clandestina. Ni a Esterrri ni a la vall Ferrera (un dels punts d'accés cap a Andorra)

A Les (Aran), el coll d'Ares (Ripollès) i el Pertús (Alt Empordà) s'han observat controls policials

es percep cap increment de la vigilància en una zona que ha estat històricament lloc de pas en els moments històrics més convulsos del país i d'Europa. Diverses senyalitzacions indiquen els senders utilitzats durant la Segona Guerra Mundial per fer passar jueus fugitius del nazisme i aviadors aliats caiguts durant les batalles a França. Al centre de Sort, un petit museu a l'antiga presó commemora les persones que van perdre la vida buscant la llibertat a través d'aquestes muntanyes, ja sigui en una direcció o en una altra.

Al l'Alt Urgell, l'activitat policial de frontera és intensa, però difícil de comparar amb l'habitual. A la duana de la Font d'en Moles, els agents duaners de la Guàrdia Civil obren maletgers de manera aleatòria, com és costum, buscant teòricament tabac o divises sense declarar, i no tant presidents de la Generalitat. "No hi veiem cap diferència, sempre hi ha vigilància. La frontera amb Andorra és sempre cons-

tant, hi ha desplegament sovint per la Seu i la comarca, i no fa la sensació que s'hagi incrementat", expliquen des de la Seu d'Urgell. Són 23 els passos naturals que eviten el control fronterer entre Andorra i Catalunya, però també és cert que la Guàrdia Civil, quan ha volgut fer un control estricte, sap com fer-ho: l'any 1997, després que un contrabandista atropellés un noi de 16 anys tot circulant a 170 km/h per una pista de muntanya, la policia fronterera va llançar un pla contra el contraban que va acabar amb 600 contrabandistes enxampats en nou mesos.

A la Cerdanya i el Ripollès, on la frontera és amb l'Estat francès i no existeix contraban, sí que han observat aquests dies un increment

Controls poc cridaners però existents. Al Pertús van muntar un dispositiu d'escorcoll de vehicles divendres passat; dijous, la Guàrdia Civil va muntar també vigilància al primer poble de la Val d'Aran.

inusual de la vigilància policial. Alguns testimonis han explicat a aquest diari que s'han trobat controls aquesta setmana al coll d'Ares, a l'antic pas fronterer, tot i que d'una manera no permanent. Al Pertús, a la Jonquera, diverses furgonetes de la Guàrdia Civil es van desplaçar divendres fins a les antigues casernes del punt fronterer de la Jonquera i van instal·lar un control, durant el qual van escorcollar els maletgers i alguns ocupants dels vehicles.

Com ha passat cada vegada que el país ha viscut una situació històrica convulsa, el Pirineu s'ha convertit de nou en un protagonista més de la situació. Històricament ha estat un lloc d'escapada, o d'arribada, en els moments de alta-

A dalt, un agent de la policia espanyola escorcolla el maleter d'un vehicle. A baix, el punt fronterer de Pont de Rei, a la Val d'Aran, en desús des dels acords de lliure circulació de la Unió Europea. Tot i això, la Guàrdia Civil va muntar dijous un control uns centenars de metres més enllà, a l'entrada del poble de Les. ■ ACN / D.M.

baix polític i social. Al llarg dels 250 km entre la Val d'Aran i el cap de Creus hi ha infinitat de passos en terrenys escarpats, molt poc habitats, de vigilància difícil, i amb tres estats implicats (l'espanyol, el francès i l'andorrà). Amb la dictadura de Primo de Rivera, Francesc Macià va intentar una invasió militar amb dues columnes d'Estat Català des de Prats de Molló a través del coll d'Ares i Sant Llorenç de Cerdans. Amb l'esclat de la Guerra Civil espanyola, l'any

1936, va ser el punt de fugida de polítics i religiosos que volien evitar ser represaliats per la dinàmica revolucionària que va esclatar en la rereguarda republicana, mentre que el 1939 el van haver de travessar milers de republicans fugint del feixisme. Durant la Segona Guerra Mundial, els passos clandestins van ser el camí de molts jueus que fugien del domini nazi d'Europa cap a Portugal, i també d'aviadors aliats caiguts en combat sobre la França ocupa-

da. El 1945, el PCE va envair militarment la Val d'Aran durant una setmana, buscant que fos l'espurna d'un aixecament des de l'interior contra el règim de Franco, cosa que no va reeixir, i durant els anys posteriors va ser el pas clandestí de petits reductes de maquis i d'opositors al règim. També va ser a través del Pirineu que van arribar des de la Catalunya del Nord les urnes del referèndum de l'1 d'octubre tot burlant la vigilància de la policia espanyola. I,

abans que Tarradellas i Suárez pactessin la restitució de la Generalitat i el seu retorn, alguns grups polítics, s'havien arribat a plantejar una operació de retorn unilateral del president exiliat, fent-lo passar de manera clandestina fins a una masia de Vic de la família Vila d'Abadal, i des d'allà en un acte públic i amb columnes de gent protegint-lo fins al Parlament a Barcelona.

L'any 1977, però, Suárez va acceptar el seu retorn. ■

PLAN LIFT RENOVÉ

CITY LIFT ASCENSORES

FINANÇA LA TEVA REFORMA AL **0% INTERÉS** SUBVENCIONAT PER CITYLIFT! CITY Finance

LA SEURETAT NO ESPERA, FES-HO ARA.

RENOVA EL TEU VELL ASCENSOR I ADAPTA'LA LES NOVES TECNOLOGIES EN SEURETAT, CONFORT I ECOEFICIÈNCIA!

A

- Quadre de maniobra
- Botoneres de cabina i pisos
- Rescatapersones
- Leds i temporitzador en cabina
- Cortina de seuretat en cabina

B

- Màquina Gearless CITYeco (opcional)

OPCIÓ A
125 €* IVA incl. En 60 mensualitats.

OPCIÓ A+B
225 €* IVA incl. En 60 mensualitats.

8496551180356w

Visiti la nostra web **www.citylift.net**

Escriu-nos a **comercial@citylift.net**

Truca'ns al **972 225 490**

* Oferta vàlida només per clients en manteniment

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Montserrat Tura** Exconsellera de Justícia i Interior de la Generalitat

“Cal aprofitar que el TC no va negar el dret a decidir”

ROL • “Hem de prendre al PP el paper de defensor dels valors de la Constitució del 1978, perquè és nostra. El PP no la va votar” **FULL DE RUTA** • “Per a un polític, a vegades, és l’última oportunitat, però un poble no pot estar en un carreró sense sortida” **RESOLUCIÓ** • “El conflicte no es pot desbloquejar en la disjuntiva de victòria o derrota, submissió o llibertat”

Xavier Miró
BARCELONA

Amb l'exconsellera, parlem del present i el futur del país, però també de l'assaig *República pagesa*, amb què ha guanyat el premi Carles Rahola 2017.

És inevitable la comparació entre l'octubre del 2017 i l'octubre del 1934.

És el període més semblant a l'actual, però no hi ha dos moments iguals. El 1934 es declara l'estat de guerra. On hi ha més conflicte és a Astúries, amb una vaga insurreccional que és esclafada per l'exèrcit a les ordres de Franco. A Catalunya, la proclamació de la República que fa Companys no té gaire suport popular. Tot i instar a la calma i no a la insurrecció, hi ha una seixantena de morts. Hi ha alguns alcaldes que segueixen Companys i també la proclamen. Uns 130 alcaldes i 600 regidors són sotmesos a tribunals militars. Les diferències hi són. Ara bé, els membres del govern són condemnats per rebel·lió i empresonats al penal de Cadis, i els alcaldes i regidors, absolts. Quan guanya el Front Popular el 1936, es recuperen les institucions i hi ha un discurs de Companys al Parlament, el famós de “tornarem a lluitar, tornarem a sofrir”. És bo analitzar aquest discurs, perquè hi diu més coses. Hi diu que són ells els fidels intèrprets de l'esperit i la lletra de la Constitució, dels drets fonamentals de la República. Canvia la perspectiva i, en comptes de trencar l'ordre constitucional, el que fa és reivindicar la Constitució. I em sembla molt hàbil i molt interessant.

Vostè creu que aquell gir de Companys és aplicable ara? Aquell discurs té vigència. Pel que fa al redactat dels drets fonamentals, la llei de transitorietat del 2017 incorporava com a vàlids els de la Constitució Espa-

Montserrat Tura, durant l'entrevista realitzada a la llibreria Laie de Barcelona ■ JOSEP LOSADA

nyola. Hauríem de fer que Catalunya aparegués davant del món que ens observa com la fidel intèrpret de l'esperit de la Constitució. La Constitució parla en dinou articles de participació de la ciutadania en les decisions importants. Hem deixat que un partit que no la va votar, adduint que era “esquerranosa”, “marxista” i “separatista”, se l'hagi apropiat i la faci servir com una cadena. La Constitució és una llei que dona drets. Amb aquest enfocament, crec que tindriem més suports internacionals.

Però el PP no està sol. Ha aplicat el 155 amb el PSOE i Cs. Sí, és clar. El 155 que presenta el govern espanyol al Senat és molt exagerat i abusiu. Encara que no s'hagi aplicat tot, els dona marge per anar fent. Estranya molt el suport de l'esquerra

Quan Companys surt de la presó, reivindica que són ells els fidels intèrprets de la Constitució

anomenada progressista i l'absència d'un discurs de reconeixement a les nacionalitats que figuren en la Constitució. Qui està traïnt l'esperit d'aquella Constitució és el govern espanyol, recentralitzador, maltractador i menyspreador dels nostres elements d'identitat com a

comunitat nacional. L'esquerra no hi hauria de donar suport. El 1934 el PSOE va donar suport a la vaga general, i Indalecio Prieto es va haver d'exiliar després dels fets d'Astúries. A mi, que he estat militant socialista molts anys, m'impacta molt.

Aquest front comú no fa pensar en una sortida negociada.

No soc optimista, però a vegades un no té més remei que afrontar el problema. Amb la sentència de l'Estatut i les primeres mobilitzacions, el van negar, però avui el Fons Monetari Internacional diu que el creixement econòmic dependrà de la solució d'aquest conflicte. Per tant, o l'afronten de manera intel·ligent o se'n van a casa.

Si el PP se'n va a casa, creu que hi haurà possibilitats?

Neta de rabasser

Neta d'un líder rabassaire que també va ser alcalde d'ERC a la República, Montserrat Tura (1954) rememora en un llibre les vicissituds de la seva família, amb un oncle exterminat a Mauthausen i un altre oncle i el pare empresonats pel franquisme després de passar per camps de treballs forçats dels nazis i del règim de Franco. Va ser setze anys alcaldessa de Mollet del Vallès, diputada al Parlament i consellera d'Interior i Justícia (2003-2010). Metgessa, escriptora i política, avui exerceix la medicina a l'hospital de Palamós. Amb *República pagesa. Vindicació del catalanisme rabassaire*, ha guanyat el premi Carles Rahola d'assaig 2017.

■ X.M.

Bé, últimament Ciutadans s'ha superat i ha mostrat posicions més cap a la dreta que el PP. Ciutadans fa el que va fer Lleroux. Se'n va anar a Espanya i va triomfar electoralment a còpia de parlar malament de Catalunya. Sap greu, però hi ha coses que no són noves ni intel·ligents.

Quin pronòstic fa?

Depèn molt del full de ruta. A Catalunya, ja tothom ha acceptat que això no va de terminis curts. Per això mencio el discurs de Companys, que va ser estratègic. L'aplicació inflada del 155 ha ferit la nostra dignitat i la resposta ha estat votar opcions independentistes. Però aquesta confiança dels ciutadans és, en part, perquè tinguin l'oportunitat de reconduir els anhels d'una manera que no acabi sent negativa per a Catalunya.

Quin seria el seu full de ruta?

La meua biografia pesa. He estat consellera de Justícia. Hi ha qui em diu que soc una somiatruïtes, però insisteixo que hem de prendre al PP el paper de defensor dels valors de la Constitució del 1978, perquè és nostra. Si el món democràtic avançat no ens ha donat suport és perquè es pensa que som uns extraparlamentaris eixelebrats.

Creu que aquesta és la visió?

Bé, jo diria que no hem aconseguit suports explícits perquè, en el fons, els defensors de l'ordre constitucional són aquells que no van votar la Constitució. Més que demostrar que el Tribunal Constitucional (TC) és el nostre gran enemic, el que hem de fer és aprofitar que el TC no diu pas que no existeixi el dret a decidir, sinó que les institucions polítiques han de decidir de quina manera s'articula. Atenció! Pel que fa a la presó preventiva, és evident que el jutge Llarena s'està passant de la ratlla, però hi ha com a mínim dues sentències del TC que estableixen que la presó

Si el món democràtic no ens ha donat suport és perquè es pensa que som extraparlamentaris

preventiva no es pot aplicar mai en sentit punitiu. És per evitar no sé què quan estàs instruint, però han de ser el mínim de dies. Aquí ens costa molt agafar un article o un paràgraf del TC i reivindicar-lo, perquè ens hem situat als antípodes d'això i, del 78, no en volem saber res. Es tracta d'aprofitar el constitucionalisme dels millors moments, de Tomás y Valiente i de García-Pelayo. Hi ha sentències molt interessants sobre drets individuals i col·lectius a les quals hem de treure la pols, i les hem de refregar per la cara dels que apliquen la llei de

Hem de formar un govern i demostrar, com ja hem fet, que governant-nos som bons

drets fonamentals d'una manera que ens empresona. Primer hem de formar un govern i demostrar el que hem demostrat tantes vegades: que governant-nos som bons i que som capaços de fer el millor sistema sanitari i la millor escola inclusiva. No podem permetre que la situació ens porti a una decadència dels serveis i del nostre estat d'ànim.

Què li sembla el camí de la reforma constitucional?

Hi ha coses tan delicades que, segons qui les remena, les espatlla. Prefereixo buscar inter-

Reformar la Constitució és tan delicat que prefereixo que se'n faci una interpretació oberta

pretacions obertes de la Constitució. He sentit determinades afirmacions que em pensava que no tornaria a sentir.

Per exemple?

Per exemple, aquesta obsessió que Espanya sigui uniforme. Si no ho és! Precisament l'article 2 era el reconeixement que no és uniforme. Servia per dir: "Sí, catalans i bascos, ja sabem què voleu ser. Us ho reconeixem des del primer dia. Espanya estarà formada per regions i nacionalitats." Però, després, això no s'ha traslladat a cap llei orgàni-

ca. Avui, si haguéssim de fer cas dels líders dels parlaments regionals, això no hi seria. De cap de les maneres accepten aquests dos nivells. Hauríem de rellegir i actualitzar els nostres referents per desbloquejar-ho: Gabriel Alomar, Rafael Campalans, Pi i Margall... I no es pot desbloquejar en la disjuntiva de victòria o derrota, submissió o llibertat. S'ha de resoldre com als estats democràtics: Escòcia, el Quebec... Segurament, si els seus constitucionals els haguessin fet alguns advertiments, els haurien atès i haurien buscat altres vies. És mentida que només hi ha un camí. Per a un polític, a vegades és la seva última oportunitat; per a un poble, no. Un poble no pot estar en un carreró sense sortida. Una nació ha de tenir moltes possibilitats i camins, i estic convençuda que, amb el bagatge que tenim, i si llegim bé la història i el present, el trobarem. ■

@ L'entrevista sencera, a www.elpuntavui.cat

CASINO PERALADA
PRESENTA EL SOPAR-ESPECTACLE

Whitney Houston

16 Febrer
21h

tribut show

VENDA D'ENTRADES 972 538 125 - www.casinoperalada.com

PERALADA resort

Per entrar al Casino és imprescindible DNI, Permis de Conduir o Passaport. Només Passaport per als ciutadans que no pertanyen a la Unió Europea. Només majors de 18 anys.